

Για την κατάρρευση του γεφυριού της Πλάκας

Δημήτρης Κουτσογιάννης

Καθηγητής Υδρολογίας και Υδραυλικών Έργων του ΕΜΠ, Κοσμήτορας της Σχολής Πολιτικών Μηχανικών

Ας υποθέσουμε ότι πριν μερικούς μήνες μας είχε τεθεί το εξής ερώτημα: Να ανακατασκευάσουμε το γεφύρι του Κοράκου, ένα από τα μεγαλύτερα τοξωτά γεφύρια (άνοιγμα τόξου 48 μέτρων) που επέζησε 434 χρόνια πριν ανατιναχθεί στον εμφύλιο, ή, με τα ίδια χρήματα, να συντηρήσουμε το γεφύρι της Πλάκας και μερικά ακόμη ιστορικά γεφύρια;

Δεν ισχυρίζομαι ότι ξέρω την απάντηση στο πιο πάνω ερώτημα, ή ότι υπάρχει μια μοναδική απάντηση, ή ότι το οικονομικό κριτήριο είναι το μόνο που πρέπει να βαρύνει. Κάθε ιστορικό γεφύρι έχει το συμβολισμό του και γεννά συναισθήματα που σίγουρα επηρεάζουν την απάντησή μας. Η στάση μας μετά την πτώση έχει ξανά συμβολισμό. Είναι συμβολική πράξη η ανακατασκευή του, όπως είναι και η διατήρηση και ανάδειξη των ερειπίων του.

Ας μη δούμε την κατάρρευση του γεφυριού της Πλάκας ως συνέπεια ακραίου πλημμυρικού φαινομένου. Το γεφύρι έπεσε γιατί δεν το είχαμε συντηρήσει, γιατί το είχαμε αφήσει στην τύχη του. Αυτά που συμβαίνουν ως συνέπεια των παραλείψεών μας έχουμε την τάση να τα αντιμετωπίζουμε ενοχικά. Αποφεύγουμε να τα αποδεχτούμε, οπότε προκύπτει η λογική της νεκρανάστασης, της ανακατασκευής μιας πιστής απομίμησης του γεφυριού.

Το γεφύρι της Πλάκας δεν ήταν το μόνο ασυντήρητο και απροστάτευτο γεφύρι. Ακόμη και το θρυλικό της Άρτας το Γεφύρι είναι αυτή τη στιγμή απροστάτευτο από μεγάλες πλημμύρες (χρειάζονται έργα για την εκτόνωση των πλημμυρικών παροχών που έχουν μελετηθεί).

Η πτώση του γεφυριού της Πλάκας μας γεμίζει πόνο. Ας βρούμε το κουράγιο να δούμε συνολικότερα το πρόβλημα των μνημειακών γεφυριών μας —για να μη ζήσουμε κι άλλες καταρρεύσεις.